

Arrest

**nr. 75 876 van 27 februari 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDERMEERSCH, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 april 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 10 juni 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 februari 2010.

1.3. Op 6 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 7 december 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald uit het dorp Yousof, in het district Jaghatoyi, in de provincie Ghazni. U verklaarde dat u, na het overlijden van uw vader, ging werken in Nawabad, in het district Ghazni (provincie Ghazni). Even vóór uw vertrek uit Afghanistan, zou u, op de terugweg van uw werk naar huis, door de Taliban zijn meegenomen naar een huis in een voor u onbekende plaats. U werd daar gevraagd om later te functioneren als hun boodschapper. Er werd u gezegd dat u een vest aan iemand moest bezorgen. De Taliban noteerden uw adres en namen twee foto's van u. U deed alsof u met de opdracht instemde, liet u naar de plaats van de aanslag rijden, maar kon daarna ontsnappen. U vreesde te worden ingeschakeld voor een zelfmoordaanslag. U keerde terug naar huis. U bleef niet thuis en ging naar uw oom. Die avond kwamen de Taliban naar u vragen bij u thuis. Daarop besloot u dat het te gevaarlijk was. Uw oom regelde uw vertrek uit Afghanistan. U reisde illegaal via Griekenland, waar op 3 oktober 2008 uw vingerafdrukken werden genomen, naar België waar u op 14 april 2009 aankwam en dezelfde dag asiel aanvraag. Vanuit België zou u geen contact meer hebben met iemand in Afghanistan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs) neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter, na een grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag, te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan tot 2008 geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het dezelfde instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op uw leefsituatie of herkomst, op de eventuele problemen die u noopten naar Europa te vluchten en uw eventuele nood aan bescherming. Vooreerst merkt het CGVS op dat uw kennis van alledaagse zaken in Afghanistan beperkt is. Als jonge kerel heeft u bijvoorbeeld geen enkele kennis van de Afghaanse radio en televisie (zie gehoorverslag CGVS 16 februari 2010 p.22). U stelt dat u noch over radio, noch over een tv beschikte. Nochtans werkte u in een bakkerij, een plaats waar er vele klanten komen, en waar er gesprekken worden gevoerd, ook over muziek en/of TV-programma's - waarvan sommige controversieel zijn en dus onderwerp van gesprek zijn. Dat u hierover totaal niets zou weten, of nooit iets zou hebben opgevangen, is niet aannemelijk, ook al had u zelf geen radio/tv. U voegde er nog aan toe dat radio en tv alleen voor Afghanen met geld is, waarmee u suggereert dat dit dus niet aan u was besteed. Nochtans zou u zowel als uw moeder, allebei dus, over een gsm beschikken. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat u dus verstoken bleef van moderne technologie of het geld niet had om aan andere zaken, dan het hoogst noodzakelijke, te spenderen (zie gehoorverslag CGVS 16 februari 2010 p.8).

De Afghaanse nationale feestdag is u eveneens onbekend (zie gehoorverslag CGVS 16 februari 2010 p.21), hoewel u nochtans drie jaar school liep en in de bakkerij werkte en aldus aan het openbare leven deelnam. En hoewel u verschillende automerken kon opgeven, wist u de Afghaanse nummerplaten niet te beschrijven, met uitzondering van de kleuren wit en zwart. Dit is merkwaardig aangezien u verklaarde dat er dichtbij de bakkerij (waar u werkte) een station van bussen en auto's was, wat toch impliceert dat u enig idee zou moeten hebben van hoe een nummerplaat er precies uitziet (zie gehoorverslag CGVS 16 februari 2010 p.19). Bovendien stelde het CGVS vast dat u helemaal niet kan aangeven of het verkeer in Afghanistan links of rechts van de weg rijdt (zie gehoorverslag CGVS 16 februari 2010 p.20). Dat u het antwoord niet kende maakt uw beweerde vertrek uit Afghanistan in 2008 zéér ongeloofwaardig. Immers, u verklaarde wekelijks een traject van ongeveer twee uur met de wagen af te leggen (zie gehoorverslag CGVS 16 februari 2010 p.16 en 17). Alsook verklaarde u Afghanistan per voertuig te hebben verlaten (zie gehoorverslag CGVS 16 februari 2010 p.11 en 12). U wist in elk geval evenmin te zeggen aan welke kant het stuur in de voertuigen staat in Afghanistan.

Daarnaast stelt het CGVS vast dat u, met uitzondering van Khan Ahmatullah, geen enkele andere bekende Talibanfiguur uit uw regio bij naam kan noemen (zie gehoorverslag CGVS 16 februari 2010 p.18). Dit is bevreemdend voor iemand die beweerde zijn land te zijn ontvlucht uit vrees voor problemen met de Taliban. Zoals gezegd, nam u via uw werk in de bakkerij toch deel aan het openbare leven zodat enige kennis redelijkerwijze verwacht mag worden. Ook op de vraag of u andere bekende personen uit uw regio en/of district kan opnoemen (zoals politici, zangers, commandanten) antwoordde u kort dat er geen zangers zijn in jullie streek. U heeft enkel weet van ene Doktor Ramuzi, die deel heeft genomen aan de verkiezingen (zie gehoorverslag CGVS 16 februari 2010 p.19). Maar dit is dan ook de enige naam die u spontaan kan geven.

Wat uw vertrek uit Afghanistan betreft, kon u niet zeggen via welke steden of plaatsen u vanuit uw regio van herkomst bent gereisd. Dit is volstrekt ongeloofwaardig indien u werkelijk over een periode

van drie nachten (en dus twee tot drie dagen) zou hebben gereisd tot in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 16 februari 2010 p.11 en 12). Dat u in een geblindeerde auto zou hebben gereisd, doet niets af aan de vaststelling dat er toch enigszins kan verwacht worden dat u een aanwijzing kan geven over de gevolgde route of dat u hieromtrent iets zou hebben opgevangen van uw medepassagiers. U kan ook niet zeggen op welke plaats u de grens met Pakistan bent overgegaan. Evenmin kon u aangeven via welke Pakistaanse steden u dan weer verder reisde. Aangezien u stelt dat het de eerste keer was dat u uw provincie Ghazni verliet, is het niet aannemelijk dat u aangaande uw vluchtroute totaal niets weet te vertellen. Een dergelijke reis moet toch enige indruk op u hebben gemaakt en moet u en uw medereizigers er toch hebben toe aangezet om af en toe een gesprek te voeren en op die manier - direct of indirect - informatie te bekomen.

Verder stelt het CGVS vast dat u verklaart geen contact meer te hebben met iemand in Afghanistan, noch met uw familie in uw beweerde regio van herkomst, noch met iemand anders (zie gehoorverslag CGVS 16 februari 2010 p.8). Dit is, gezien de door u aangegeven omstandigheden waardoor u halsoverkop diende te vertrekken, ongeloofwaardig. Immers, u gaf aan dat zowel uzelf als uw moeder én uw werkgever in Afghanistan over een mobiele telefoon beschikten (zie gehoorverslag CGVS 16 februari 2010 p.8). U bleek uw eigen telefoonnummer zelfs van buiten te kennen, doch kon u geen enkel ander telefoonnummer opgeven. U had aldus evengoed naar uw eigen nummer kunnen bellen vermits u uw gsm thuis in Afghanistan zou hebben achtergelaten. De kans is niet onbestaande, zelfs vrij groot, dat uw moeder of iemand anders die u kent uw eigen gsm zou beantwoorden en dat u op die manier het contact zou kunnen herstellen. Deze optie heeft u blijkbaar niet overwogen. Daarenboven verklaarde u van bij uw werkgever ook regelmatig per telefoon contact te hebben gehad met uw moeder waardoor het niet geloofwaardig is dat u bij vertrek uit uw dorp, niet onmiddellijk de contactgegevens van uw moeder (of werkgever) heeft memoriseerd of genoteerd teneinde het contact niet onherroepelijk te verbreken. Hoe dan ook, het is niet geloofwaardig dat u in 2008 vanuit Afghanistan zou zijn vertrokken zonder enig contactgegeven te kennen of mee te nemen indien daar de mogelijkheid toe bestond zoals u zelf aangaf. (zie gehoorverslag CGVS 16 februari 2010 p.9).

Deze vaststellingen doen dan ook vermoeden dat uw verblijf in Afghanistan tot 2008 ernstig kan worden betwijfeld.

Alhoewel u tijdens het gehoor op het CGVS blijk geeft van enige kennis over Afghanistan zoals onder andere het benoemen van de omliggende provincies van Ghazni, van de omliggende dorpen van uw dorp, van de maanden en seizoenen (volgens de Afghaanse kalender), van enkele prominente Afghanen (zoals Karzai, Mohaqeq, Khalili, etc.) heeft deze kennis eerder een ingestudeerd karakter dan wel een authentiek karakter. Bijvoorbeeld is het totaal onlogisch dat u, die nooit buiten Ghazni bent geweest, feilloos de omliggende provincies kan opsommen maar de reisroute die u zelf volgde om het land te verlaten in de verste verte niet kan beschrijven, zelfs geen enkele plaatsnaam of provincienaam kan opgeven. Uw kennis kan hoegenaamd niet overtuigen.

In zoverre uw verblijf in Afghanistan tot 2008 ongeloofwaardig is, kan er ook nauwelijks nog enig geloof worden gehecht aan de door u ingeroepen vluchtmotieven die zich aldaar in die periode zouden hebben afgespeeld.

Bijkomend moet het CGVS opmerken dat uw relaas vaag en stereotiep is en dat u geen enkel begin van bewijs voorlegde ter staving van dat relaas. Zo bijvoorbeeld werd u door Taliban naar de stad gevoerd waar u zagezegd de (bom)vest die u droeg moest overdragen aan een andere auto. U beseftte dat het een valstrik was en dat u een zelfmoordaanslag moest plegen. Indien u deze taak niet tot een goed einde zou brengen zou u zelf worden gedood, zo stelt u. Uiteindelijk werd u afgezet en zou u er in zijn geslaagd uw opdracht te negeren, en onmiddellijk een chauffeur op straat aan te spreken die u van die plaats kon wegrijden. Vervolgens nam u een bus en keerde naar huis terug (zie gehoorverslag CGVS 16 februari 2010 p.14). Het is het niet geloofwaardig dat u op de plaats van de aanslag kon ontkomen aan uw opdrachtgevers, ook al moet het voor hen vrij snel duidelijk zijn geworden dat u de aanslag niet had uitgevoerd. Toch kon u zonder probleem in een 'vreemde' wagen stappen en vertrekken. Minstens mag men verwachten dat zij u achterna zouden zitten wat niet gebeurde. U verklaart in dit verband dat ze geen enkele twijfel meer hadden dat u de aanslag zou uitvoeren en u aldus niet meer volgden. Zelfs aangenomen dat zij vertrouwen hadden in u, wat op zich al opmerkelijk is aangezien u deze taak niet vrijwillig op u nam maar wel onder dwang, zou het niet meer dan logisch zijn geweest dat zij u van op een veilige afstand in het oog hielden en minsten zouden controleren of u wel deed wat er van u werd gevraagd om desnoods in te grijpen (zie gehoorverslag CGVS 16 februari 2010 p.14). De wijze waarop u deze 'ontsnapping' schetst is allesbehalve plausibel noch doorleefd.

In dezelfde context is het ook weinig geloofwaardig dat de Taliban u bij uw arrestatie, namelijk toen u samen met anderen werd ontvoerd naar een huis, waarvan u ook niet kan zeggen waar zich dit ergens moet hebben gesitueerd, de som van 1.500 afghani (die u in uw bezit had) niet hebben afhandig gemaakt (zie gehoorverslag CGVS 16 februari 2010 p.18). U stelt dat zij moslims zijn, en dus geen dieven zijn en geen goederen afnemen van de mensen. Het lijkt erop dat u de Taliban, die u zegt te vrezen, hierbij wenst te verdedigen, wat binnen de context van uw relaas zeer opmerkelijk is (zie gehoorverslag CGVS 16 februari 2010 p.18).

Uit dit al het voorgaande dient te worden besloten dat u niet enkel de vluchtelingenstatus maar ook de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw

verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tadjikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

De 'taskara' die u neerlegt wijzigt niets aan bovenstaande observaties aangezien een dergelijk stuk gemakkelijk kan worden aangekocht, zowel binnen als buiten Afghanistan en bijgevolg slechts een geringe bewijswaarde heeft (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij een "beroep tot hervorming" aantekent tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 december 2011 waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat in casu door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) veel aandacht besteed werd aan het onderzoek naar zijn herkomst en zijn verblijfplaats, maar er niet meer werd ingegaan op het concreet ingeroepen risico, en ook niet meer op de alom erkende onveilige context in het land, terwijl hij een identiteitsdocument heeft neergelegd. Hij vervolgt dat het CGVS helemaal geen rekening heeft gehouden met zijn persoonlijk profiel, namelijk zijn minderjarigheid en het feit dat hij maar heel weinig school heeft gelopen. Verzoeker stelt dat hij in een klein dorp woonde zonder al te veel communicatiemogelijkheden zodat actualiteit en nieuws voor hem gewoon ongekend waren en er verder ook nog de stress en nervositeit is waarmee het afleggen van een dergelijk interview gepaard gaat. Met al deze elementen moet volgens verzoeker rekening gehouden worden.

Verzoeker houdt vol dat zij thuis geen radio of televisie hadden en dat hij achterin de bakkerij werkte zodat hij niet met cliënten kon praten over controversiële onderwerpen en hij wijst naar een schrijven van de verantwoordelijke van het OCMW waaruit blijkt dat hij bovendien een zeer gesloten persoon is, die zeer geïsoleerd leeft en een beperkt leervermogen heeft.

Wat zijn GSM betreft stelt verzoeker dat hij en zijn moeder deze met hun spaargeld hebben kunnen aankopen en de GSM enkel diende om met zijn mama te communiceren aangezien hij de hele week in de bakkerij werkte op 2 uur rijden van zijn dorp. Hij wijst er nog op dat hij Afghaanse operatoren kent en wist hoeveel een oplaadkaart kostte.

Verzoeker vervolgt dat uit het verhoor blijkt dat hij heel wat informatie kent over zijn geboorteland en hij onderneemt een poging om de weigeringsmotieven dienaangaande te weerleggen of te ontcrachten.

Wat zijn gebrek kennis van zijn reisweg betreft is verzoeker van oordeel dat de motivering van het CGVS, de jonge leeftijd en psychologische toestand van een minderjarige die van de ene dag op de andere zijn land moet ontvluchten, helemaal niet in rekening neemt.

Verzoeker is niet meer in het bezit van zijn GSM, kent geen telefoonnummers uit het hoofd en ook de opzoekingen door het Rode Kruis hebben niets opgeleverd om zijn familie terug te vinden. Hij heeft alles weggegooid zoals hem dit werd gevraagd. Tot slot probeert verzoeker ook het motief met betrekking tot zijn vasthouding door de Taliban te weerleggen.

Wat de weigering van de subsidiaire bescherming betreft wijst verzoeker erop dat er geen twijfel bestaat omtrent zijn Afghaanse nationaliteit aangezien hij zijn originele taskara heeft neergelegd. Onder verwijzing naar het rapport in bijlage stelt verzoeker dat duidelijk blijkt dat de provincie Ghazni nog steeds het voorwerp uitmaakt van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Aan het verzoekschrift wordt een attest van de verantwoordelijke van het lokale opvanginitiatief te Kruikeke en een uittreksel uit het rapport "*Afghanistan: Security Report November 2010-June 2011 (part II)*" van 20 september 2011 gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat aan zijn beweerde verblijf in Afghanistan tot 2008 geen geloof kan worden gehecht. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) zijn kennis van alledaagse zaken in Afghanistan beperkt is, zoals wordt toegelicht, (ii) de Afghaanse nationale feestdag hem eveneens onbekend is, hij Afghaanse nummerplaten niet kon beschrijven en helemaal niet kan aangeven of het verkeer in Afghanistan links of rechts van de weg rijdt, (iii) hij, met uitzondering van Khan Ahmatullah, geen enkele andere bekende Talibanfiguur uit zijn regio bij naam kan noemen, (iv) hij niet kon zeggen via welke steden of plaatsen hij vanuit zijn regio van herkomst is gereisd of op welke plaats hij de grens met Pakistan is overgegaan, (v) hij verklaart geen contact meer te hebben met iemand in Afghanistan, terwijl hij aangaf dat zowel hijzelf als zijn moeder en zijn werkgever in Afghanistan over een mobiele telefoon beschikten waardoor het niet geloofwaardig is dat hij in 2008 zou vertrokken zijn zonder enig contactgegeven te kennen of mee te nemen indien daar de mogelijkheid toe bestond zoals hij zelf aangaf, (vi) zijn kennis over Afghanistan eerder een ingestudeerd dan een authentiek karakter heeft en hoegenaamd niet kan overtuigen, (vii) zijn relaas vaag en stereotiep is en hij geen enkel begin van bewijs voorlegde ter staving van dat relaas, (viii) de wijze waarop hij zijn ontsnapping schetst allesbehalve plausibel noch doorleefd is, (ix) hij geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien en bijgevolg de asielinstanties verhindert een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan bescherming, waardoor hem evenmin de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend en (x) de taskara die hij neerlegt niets aan bovenstaande observaties wijzigt aangezien een dergelijk stuk gemakkelijk kan worden aangekocht en bijgevolg slechts een geringe bewijswaarde heeft.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. Zo verzoeker stelt dat veel aandacht werd besteed aan het onderzoek naar de herkomst en zijn verblijfplaats maar niet werd ingegaan op het concreet ingeroepen risico en ook niet meer op de alom erkende onveilige situatie, merkt de Raad op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats nagaat of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land/regio dat/die hij beweert te zijn ontvlucht. Het is bijgevolg niet onredelijk dat die overheid, zelfs wanneer de asielzoeker een document overlegt, in casu een taskara, de kennis van betrokkene over de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn, toetst.

2.4.1. Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit verzoekers feitelijke kennis omtrent Afghanistan, en meer bepaald het district Jaghatoyi (provincie Gazni) houdt de Raad bij de uitoefening

van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van verzoeker. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door verweerder en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.4.2. De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

2.4.3. Wat verzoekers profiel betreft staat buiten kijf dat hij op het ogenblik dat hij in België aankwam 16 jaar was en dus minderjarig was (verklaarde geboortedatum 31 december 1993). Echter dat hij maar heel weinig school heeft gelopen zoals in het verzoekschrift wordt gesteld kan de Raad, na lezing van het gehoorverslag niet overtuigen, omdat zijn verklaringen haaks staan op deze bewering. Zo stelt de Raad vast dat *“betrokkene (mee)leest en (...) de tolk (verbetert) die in engels noteert”* wanneer deze laatste de plaatsen die verzoeker opnoemt, opschrijft. Verzoekers antwoord op de vaststelling dat hij dit kan lezen, namelijk dat hij toch hier naar school gaat *“ik ga 5 of 6 maanden naar school”* (gehoor, p. 16), kan geen verklaring bieden voor deze vaststelling, aangezien van iemand die beweert tot de leeftijd van 11/12 jaar naar school te zijn geweest (derde leerjaar) bezwaarlijk kan worden aangenomen dat deze na 5 tot 6 maanden onderwijs in België in een andere taal dan zijn moedertaal, de Engelse taal zo machtig is dat hij de namen die de tolk opschrijft kan lezen en verbeteren. Daarenboven is het merkwaardig dat verzoeker enerzijds voorhoudt dat hij zeer weinig onderwijs heeft genoten terwijl hij vlot de provincies rond Gazni en de dorpen rond zijn dorp kan opsommen, afstanden tussen bepaalde plaatsen zonder aarzelen kan aangeven, hij alle maanden van de kalender kent, hij zijn telefoonnummer van zijn GSM die hij anderhalf jaar geleden in Afghanistan zou hebben weggegooid kan opgeven, en hij zonder aarzelen de plaatsnamen kan opgeven van de bakkerij naar zijn huis. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker zijn profiel van laaggeschoolde niet aannemelijk maakt.

2.4.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij niet in staat is om contact op te nemen met familie of zijn werkgever in Afghanistan. Zo waren verzoeker en zijn moeder in het bezit van een GSM met als doel met elkaar te kunnen communiceren aangezien verzoeker op 2 uur rijden in een bakkerij werkte. Dat hij dan een vlucht naar het buitenland zou aanvangen als minderjarige zonder zijn GSM en zonder op de hoogte te zijn van het telefoonnummer van zijn moeder, zijn werkgever, die als een vader voor hem was, of zijn oom, is niet in het minst geloofwaardig en ondermijnt in ernstige mate verzoekers plicht tot medewerking en derhalve zijn geloofwaardigheid. Waar verzoeker beweert dat hij via het Rode Kruis een poging heeft ondernomen om zijn familie te vinden blijft hij steken in beweren vermits geen enkel stuk van het Rode Kruis wordt toegevoegd.

2.4.5. In de mate verzoeker beweert dat het gehoor niet was aangepast aan zijn profiel of persoonlijke situatie wijst de Raad erop dat de kennis die verzoeker wel heeft, met name van de provincies rond Gazni en de dorpen rond zijn dorp, de afstanden tussen bepaalde plaatsen, alle maanden van de Afghaanse kalender, zijn telefoonnummer van zijn GSM en de plaatsnamen van de bakkerij naar zijn huis, een zekere intellectuele bagage aantoont die dan weer in schril contrast staat met de vaststelling dat hij geen enkele naam kan opgeven van bekende talibanfiguren (gehoor, p. 18), op de vraag naar *“belangrijke mensen in uw district, politici, zangers, commandanten of van TV, algemeen bekende figuren?”* aanvankelijk niet verder komt dan de bewering *“Er zijn geen zangers”* en *“Er is in ons dorp,*

dokter A.R., is heel bekend in jaghatu. Is bekend van de provincie (...) Is voorzitter van Jaghatu provincie", terwijl nu net deze gegevens elementen betreffen die onmiddellijk raken aan verzoekers leefwereld en hij bovendien niet spontaan en correct kan antwoorden op de vraag aan welke kant de auto's rijden in Afghanistan en aan welke kant het stuur van de auto's staat. Uit het gehoorverslag blijkt derhalve niet dat de vragen niet zouden zijn aangepast aan verzoekers profiel of dat de elementen die hij niet kon aangeven te wijten zouden zijn geweest aan stress of nervositeit.

2.4.6. Waar verzoeker beweert dat hij geen kennis heeft over de Afgaanse radio en televisie en dit verklaart omdat er in zijn dorp geen elektriciteit was, maar enkel een generator, hij in de bakkerij achterin werkte en deeg kneedde en ook in de bakkerij geen radio was, wijst de Raad erop dat, naar verzoekers zeggen, hij deelnam aan het sociale leven en tewerkgesteld was zodat het niet aannemelijk is dat hij niets kent over de Afgaanse radio of televisie. Temeer redelijkerwijs kan aangenomen worden dat, gelet op de precare veiligheidssituatie in Gazni, zoals blijkt uit het artikel toegevoegd aan het verzoekschrift, de bevolking zich informeert via radio en televisie. Overigens werkte verzoeker in een bakkerij in Nawabad, een *"wijk in de stad Gazni"* zoals hij toelicht ter terechtzitting, zodat zijn verklaring voor zijn gebrek aan kennis, met name dat zijn dorp geen elektriciteit had, niet opgaat.

2.4.7. Zoals verzoeker terecht stelt in het verzoekschrift heeft hij veel informatie gegeven over Afghanistan maar, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, is het nu net de kennis die hij ontbeert die de aanwijzing bij uitstek is waardoor tot het besluit wordt gekomen dat verzoeker zijn aanwezigheid in Afghanistan tot 2008 niet aannemelijk heeft gemaakt. Dat verzoeker de vraag niet heeft begrepen of men links dan wel rechts rijdt in Afghanistan is niet ernstig: *"Rijden ze links of rechts in uw regio, in Afghanistan? Waar? Bijvoorbeeld tussen nawabad en uw dorp, rijden ze op de weg links of rechts? In Gazni of Afghnistan. Ik veronderstel overal hetzelfde? Maakt niet uit. Is niet zoals hier."* Dat verzoeker het verschil niet zou kennen tussen links en rechts is, gelet op de vaststelling dat verzoeker zijn profiel als laaggeschoolde niet aannemelijk weet te maken, evenmin ernstig. Hetzelfde kan gesteld worden van de vaststelling dat verzoeker niet weet te antwoorden op de vraag naar de nationale feestdag. Dat dit niet zou worden gevierd in Gazni is een blote bewering en kan ook nu niet worden aanvaard vermits verzoeker tewerkgesteld zou zijn geweest.

2.4.8. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat hij wel meerdere namen heeft opgegeven van bekende personen, licht hij een aantal namen uit het gehoorverslag en gaat hij voorbij aan de specifieke antwoorden over de bekende personen: *"belangrijke mensen in uw district, politici, zangers, commandanten of van TV, algemeen bekende figuren?" "Er zijn geen zangers. Er is in ons dorp, dokter A.R., is heel bekend in jaghatu. Is bekend van de provincie (...) Is voorzitter van Jaghatu provincie (gehoor, p. 19) Kent u nog bekende personen naar A.R.? in dorp. Of district of provincie? Zangers, ik ken er geen, wat nog? Kent u de districtsgouverneur? Voor vertrek K.A.N.P. Nee, is politiechef, ik heb me vergist. Districtshoofd, commandant A., die was districtshoofd voor vertrek. Waarom noemen ze die commandant A.? Was districtshoofd, was misschien commandant van oude tijd van Jihad toen ik jong was. Zijn er nog commandanten die u kent uit uw regio? Neen. Ik heb van de mensen wel gehoord toen ik klein was, ik hoorde wel namen, ze vertelden daarover. (gehoor, p.20) De oude commandanten. Kent u dan nog namen? Van jaghatu of van dorp naast ons, van jaghatu. Zeg maar? Commandant Siad Jagran van Jihad; A.K. Nogiemand Hakimi was zijn naam Was oude bekende commandant. Wat bedoelt u met de oude tijd van de jihad? Ze vertelde dat hier ooit zo'n commandanten waren.(...)(gehoor p. 21)".* Uit het antwoord van verzoeker blijkt duidelijk dat hij pogingen onderneemt om tijd te winnen en in wezen niets concreets weet te vertellen over de belangrijke personen in zijn gemeenschap.

Over Khalili en Mohaqeq, zoals verzoeker Hazara's, weet verzoeker het volgende: *"Voor zover ik gehoord, waren ooit bekende commandanten tijdens de oorlog, ze zijn gegroeid, zo is Khalili gegroeid. Weet u wat die nu vandaag, die twee? Tweede belangrijkste persoon van Karzai."* Dat verzoeker zelfs niets meer weet te vertellen over de twee bekende Hazara-leiders van Afghanistan, wijst er opnieuw op dat hij geen affiniteit heeft met het hedendaagse Afghanistan. Dat verzoeker nooit contact had met de Taliban wil nog niet zeggen dat hij, afkomstig van een gebied dat dagelijks te maken heeft met agressie van Taliban en oppositiegroepen, zoals blijkt uit het artikel toegevoegd aan het verzoekschrift, niet op de hoogte moet zijn van de belangrijkste leiders uit zijn gemeenschap, indien hij in werkelijkheid van daar afkomstig zou zijn.

2.5. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat een paragraaf werd toegevoegd die geen betrekking heeft op verzoeker en zijn voorgehouden relaas (bestreden beslissing p. 3). Hoe dan ook, verzoeker kan niet overtuigen wat betreft zijn ontsnapping uit de handen van de Taliban. Het is immers ongeloofwaardig dat deze groep verzoeker zou kidnappen, zijn handen en voeten zou vastbinden,

anderhalf uur tot 2 uur met verzoeker zou rijden alvorens hem in een huis achter te laten, hem te overtuigen om hen te helpen, terwijl zij aan de andere kant de deur laten openstaan en de GSM van verzoeker achter laten zodat hij zonder enige moeite kan ontsnappen, wat dan weer voor hen een risico inhoudt dat verzoeker hen zal verraden. De ongeloofwaardigheid van het opgediste relaas wordt verder ondersteund door verzoekers verklaring dat, niet tegenstaande hij zijn naam en adres had opgegeven en zij een foto van hem hadden genomen, hij na de ontsnapping naar zijn huis terugkeerde (gehoor, p. 13-14).

2.6. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoonbaar afkomstig te zijn uit Afghanistan/Gazni en hij er evenmin in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij door de Taliban werd ontvoerd en derhalve diende te vluchten. Gelet op het voorgaande en mede in acht genomen de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat alle Afgaanse documenten op eenvoudige wijze te verkrijgen zijn, kan aan de taskara geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. Er is, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, geen rechtsregel die voorschrijft dat aan geschreven stukken meer bewijswaarde dan aan de verklaringen van een asielzoeker moet worden toegekend (RvS, nr. 216.653 van 1 december 2011). In de mate verzoeker nog verwijst naar een schrijven van de verantwoordelijke het LOI voor NBBM is de Raad van oordeel dat dit schrijven de bovenstaande vaststellingen niet in een ander perspectief kan plaatsen.

2.7. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een risico op ernstige schade loopt. Verzoeker kan bijgevolg, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand van het land van herkomst volstaan maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist (RvS 29 november 2007, nr. 177 396). Gelet op het feit dat verzoeker zijn afkomst uit Afghanistan, Gazni niet aannemelijk heeft gemaakt en ook zijn vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn, heeft verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk gemaakt.

2.8. De Raad herhaalt dat de medewerkingsplicht vereist dat verzoeker zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek in 2008 in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS